

GENADELOOS

Proloog

De eerste klap belandt op het jukbeen van de dakloze man, net als de kelderdeur achter hen dichtslaat. De klappen blijven komen. Onophoudelijk timmeren ze op hem in. Daglicht en geluiden dringen niet door op deze plek waar een groep jongeren hun slachtoffer heeft omringd, maar twee felle peertjes die aan het plafond hangen onthullen dat de belagers maskers dragen. Als bankrovers; alleen hun ogen zijn zichtbaar.

De doodsbange man houdt wanhopig zijn handen voor zijn gezicht, in een vergeefse poging om de klappen tegen te houden. Hij draait zich om en zwak probeert hij zich met zijn onderarmen te verdedigen, tot twee van de gemaskerde aanvallers links en rechts van hem naar voren stappen en zijn armen op zijn rug draaien. Dan raakt een schoen hem midden in zijn maag met een kracht die alle lucht uit hem slaat. Hij zakt in elkaar.

De gemaskerde gezichten vloeien in elkaar over als het geweld toeneemt. Niemand reageert op het stilzwijgen dat onzichtbaar over de smoezelige en sjofele man op de keldervloer is neergedaald. Hij laat nog slechts een zwakke kreun horen als de volgende schoen tegen zijn achterhoofd beukt. Voor de rest niets.

De man is niet langer bij bewustzijn als een van de gemaskerde jongeren ervoor zorgt dat zijn lichaam goed in beeld is. Een snelle knik naar de hoek, waar een andere gestalte met een zwart masker een met tape omwikkelde stalen buis tevoorschijn haalt en langzaam dichterbij komt. Hij gaat naast het nu levenloze slachtoffer staan.

Stapje voor stapje komen de gemaskerde aanvallers naar voren en ze vormen een kleine kring. Eerst klinken hun stemmen zacht, als een aanhoudend geneurie, maar geleidelijk aan neemt het geluid toe en uiteindelijk barst het uit in uitgelaten ritmische kreten wanneer het staal het hoofd van de man raakt en zijn schedel inslaat.

Slag na slag. Niemand telt. Ze concentreren zich op de intense strijdkreet die in volume toeneemt en extatisch wordt terwijl het bloed zich over de keldervloer verspreidt.

Niemand lijkt door te hebben dat de engel des doods is gekomen om de ziel van de berooide man mee te voeren.

Als de video eindigt, daalt er een zware stilte neer over de vijf jongens die bewegingloos achter het computerscherm zitten.

Een van hen heeft zweetdruppeltjes op zijn bovenlip, een ander heeft witte knokkels. Weer een ander schudt het van zich af, en hij staat op om een paar biertjes uit de goed gevulde koelkast van het boothuis te pakken.

Niemand zegt iets als ze de kroonkurken van de flesjes wippen. Maar dan beginnen ze opeens te praten. Allemaal tegelijk, opgewonden en gretig. De ontlading gaat door hen heen als een orgasme, en wordt dan met sterk bier weggespoeld.

De rest van de avond blijven ze dronken van het geweld, terwijl ze meer 'Faces of Death'-films kijken, waarin echte mensen worden gedood en de moorden worden gefilmd. Ze zijn gedownload op de computer in het primitieve clubhuis. Morgenavond is er een privéfeest in een zeilclub verderop in de haven. Een kinderfeestje.

Vol van zichzelf stoten de jongens hun bierflesjes tegen elkaar en ze proosten.

Ah, eindelijk weekend.

‘Ik heb geen respect voor mensen die bezwijken aan stress of mannen die vaderschapsverlof opnemen. Dan weten jullie dat! En het maakt me geen donder uit wat die HR-mensen erover zeggen. Als het je te weinig interesseert of als je er geen energie voor hebt om in mijn rekercheteam te werken, dan lig je eruit. Voor jou tien anderen die wel weten wat er van ze verwacht wordt om dit soort werk te doen.’

In de late septemberzon was goed te zien dat de ramen op de afdeling Moordzaken van het hoofdbureau van de politie in Kopenhagen hoognodig gewassen moesten worden. Het vuil vormde een stoffig laagje over het glas, waardoor de vogelpoep en dode insecten nog beter zichtbaar waren.

Louise Rick deed haar ogen even dicht, terwijl hoofdinspecteur Willumsen verder raasde. Vroeg of laat zou hij met zijn favoriete uitspraak komen.

‘Ik heb het denk ik al eens eerder gezegd.’

Daar kwam het al.

‘Als je voor mij werkt is het “ja”, “nee” of “rot op”. Ik wil duidelijke antwoorden. Het is hier geen rusthuis voor zwangere nonnen. Er zijn in de stad bendeoorlogen aan de gang en schietpartijen op straat. En zoals jullie allemaal weten is gisteravond laat de vader van een gezin in zijn huis buiten Amager neergeschoten. Ons werk houdt nooit op. Die verdomde schietpartijen kosten al onze mankracht. De speciale eenheid van de chef rekruteert mensen van alle afdelingen en voor de

rest van ons betekent dat nog steeds uren overwerk. Dus als je problemen hebt aan het thuisfront of als je het moeilijk vindt om werk en privé te combineren, dan neem je maar een kantoorbaan! Van een volwassen mens mag je toch zeker wel verwachten dat hij in staat is om die keuze...'

Willumsen maakte zijn zin niet af en met een diepe zucht veegde hij zijn mondhoeck af.

In zekere zin was Louise het helemaal met hem eens. De enige die zo'n keuze kon maken, was jijzelf. Ze keek naar haar collega's. Toft leek wat vermoeid en ze bedacht dat hij misschien liever niet het aanbod had gekregen om terug te komen naar Moordzaken. Door de reorganisatie was hij anderhalf jaar geleden naar Bellahøj Station gestuurd, waar hij een functie had gekregen die later weer kwam te vervallen.

Michael Stig leunde nadrukkelijk op de achterste twee poten van zijn stoel. Met halfgesloten ogen staaarde hij uit het vuile raam. Het ergerde hem duidelijk dat hij er niet onderuit kon om het getier van de hoofdinspecteur aan te horen, terwijl het niet eens gericht was aan een van de agenten die Willumsen aan het eind van deze vrijdagmiddag in zijn kantoor bijeen had geroepen.

De woede-uitbarsting was bedoeld voor Louises partner, Lars Jørgensen, die eerder op de dag een doktersverklaring had ingeleverd voor ziekteverlof, in eerste instantie voor een maand. Volgens de huisarts was de lange verlofperiode nodig vanwege stress. Ingewijden begrepen dat de echte reden was dat Willumsen zich hatelijk gedroeg tegenover Lars Jørgensen, die minder uren wilde werken nadat zijn vrouw was vertrokken om bij haar zus in Vangede te gaan wonen, waardoor hij achterbleef met hun achtjarige tweeling en een gebroken hart.

In de ruim anderhalve maand sinds zijn vrouw haar man en kinderen had verlaten om zichzelf te ontdekken, had Lars

Jørgensen er een gewoonte van gemaakt om op tijd te vertrekken, zodat hij er was als de kinderen thuiskwamen van de opvang. Hij nam in het weekend geen extra werk aan en daar probeerde Willlumsen hem de hele tijd op te pakken. De hoofdinspecteur was altijd al bot en arrogant geweest. Hij had er lol in om met iemand de vloer aan te vegen. Louise bekeek Willlumsen nog eens goed. Hij was eind vijftig. Zijn haar was nog zwart en hij had scherpe gelaatstrekken. Hij zag er nog goed uit, maar doordat hij zich zo druk maakte kreeg hij twee diepe groeven in zijn voorhoofd, waardoor hij een woeste aanblik bood. Haar gedachten dwaalden terug naar Jørgensen.

Een paar dagen eerder, toen ze na de lunch terugkwam in haar kantoor, zat haar partner daar met zijn hoofd in zijn handen. Eerst probeerde hij te doen alsof er niets aan de hand was, alsof ze hem niet had betrapt op een moment van kwetsbaarheid. Maar na een paar minuten ongemakkelijke stilte stond hij op om de deur dicht te doen.

‘Het interesseert me geen reet dat hij me blijft stangen,’ zei hij toen hij weer op zijn stoel zat. Zijn ogen stonden verdrietig en hij zag er bleek en moe uit. ‘Maar hoe moet ik in vredesnaam weten of het ooit weer anders wordt, zoals het nu gaat? Misschien komt ze nooit meer terug. Ik heb geen idee wanneer alles weer helemaal koek en ei is!’

Louise had hem geen antwoord gegeven. Er viel niet veel te zeggen.

Hij keek haar met lege ogen aan en ze zag dat de situatie hem net zoveel frustratie opleverde als de hoofdinspecteur.

Lars Jørgensen was normaal gesproken niet het type om zijn computer om vier uur uit te zetten om zijn kinderen te gaan ophalen en bij Føtex boodschappen te gaan doen. Aan de andere kant wist ze dat hij geen concessies wilde doen als het ging om tijd doorbrengen met zijn kinderen. Het idee

dat hij de tweeling alleen om de week zou zien ging er bij hem niet in, dus toen zijn vrouw beweerde dat ze tijd voor zichzelf nodig had, zonder man en kinderen, om over haar leven na te denken, had hij de verantwoordelijkheid op zich genomen.

‘En hoe zit het met jou, Rick?’ ging Willumsen door op dezelfde toon, waarmee hij haar gedachtestroom onderbrak. ‘Kom jij straks ook met een doktersverklaring aanzetten?’

Louise bekeek de hoofdinspecteur even en overwoog of het de moeite waard was om hem antwoord te geven. In plaats daarvan schudde ze alleen haar hoofd. Ze hadden al uitgebreid gesproken over de verantwoordelijkheid die ze op zich had genomen toen ze ermee akkoord was gegaan om een twaalfjarige pleegzoon te adopteren. Toch had de hoofdinspecteur in al die maanden dat Jonas Holm in haar appartement woonde haar niet zo op de nek gezeten als hij bij Lars Jørgensen had gedaan. Misschien kwam dat doordat de hoofdinspecteur zich betrokken voelde bij de zaak van de jongen. Jonas was wees geworden toen zijn vader voor zijn ogen werd vermoord – door het achterhoofd geschoten in het familievakantiehuis in Zweden. Willumsen had in elk geval vaak naar de jongen gevraagd met iets wat leek op oprechte belangstelling.

‘Kunnen we misschien deze bijeenkomst afsluiten en verdergaan?’ Toft schoof zijn stoel naar achteren om de stilte te benadrukken die in de ruimte was gevallen. ‘Ik moet voor het weekend nog een verhoor afhandelen.’

Willumsen gaf een kort knikje, maar riep iedereen terug voordat ze de gang op liepen.

‘We hebben alleen Amager nog,’ zei hij en hij keek om zich heen. ‘We moeten de verdachte ondervragen die wordt vastgehouden na de schietpartij van gisteravond in het duplex-appartement aan de Dyvekes Allé. Maar een paar van die biker-

types zijn in de loop van de tijd zo geslepen geraakt dat ze geen pro-Deadvocaat willen. Ze hebben er zelf een. Op dit moment zit hij te wachten tot zijn advocaat terugkomt van een proces op Jutland. Maar ze zal hier rond zes uur moeten zijn.' Hij keek Louise aan. 'Rick, doe jij dat?'

Even bleef ze met haar rug naar de hoofdinspecteur staan voor ze zich naar hem omdraaide. 'Eh... Sorry. Jonas gaat morgen naar een feestje van een klasgenoot en ik moet naar huis om boodschappen te doen, zodat ik gehaktballen kan maken. En ik moet nog een paar extra stoelen voor het feestje wegbrengen, dus ik kan maar beter nu gaan.'

Ze ging weg zonder zijn reactie af te wachten, maar hoorde wel Michael Stig zeggen dat hij het late verhoor met de verdachte van de schietpartij op zich zou nemen. Toen ze door de gang liep, haalde haar collega haar in. Even dacht Louise dat hij verwachtte dat ze hem zou bedanken, maar in plaats daarvan vroeg hij naar Camilla Lind.

'Is ze vertrokken?'

Louise knikte. 'We hebben ze vanochtend naar het vliegveld gebracht. Ze vliegen eerst naar Chicago en dan naar Seattle, waar ze tot woensdag blijven. Van daaruit rijden ze met een huurauto de westkust af.'

'Hoelang blijven ze weg?' vroeg hij.

Ze was er nog steeds niet aan gewend dat Michael Stig, met wie ze het nooit zo goed had kunnen vinden, blijkbaar oprechte interesse in haar beste vriendin had gekregen.

Het was begonnen in Zweden, in het familievakantiehuis van de Holms, op de dag waarop Jonas zag dat zijn vader werd vermoord. Camilla had bij Michael Stig en Louise in de auto gezeten toen ze ernaartoe raceten omdat het letterlijk een zaak van leven en dood was, maar te laat aankwamen. Naderhand waren haar collega en vriendin met elkaar in contact gebleven. Hij had haar ook in het ziekenhuis opgezocht.

Louise vond het nog steeds moeilijk te begrijpen hoe de zaak tegen de twee Oost-Europese vrouwenhandelaren tot zo'n tragisch einde was gekomen. De ervaring had diepe sporen nagelaten en het zou nog wel een tijd duren voor ze de gewelddadige afloop zou kunnen verwerken. Het was ook de reden dat Camilla onbetaald verlof van haar werk had opgenomen.

'Twee maanden, dus ze hebben tijd genoeg om naar San Diego te rijden,' antwoordde ze. 'Maar je kunt haar mailen of appen. Ze heeft me beloofd dat ze haar berichten zal lezen. Ze zal alleen niet op Facebook zitten.'

Michael Stig knikte. Ze wilde weer verder lopen, maar hij bleef staan. 'Hoe gaat het met haar?' vroeg hij.

Louise dacht even na voor ze besloot om eerlijk antwoord te geven. 'Ze gaat door een hel. Tussen ons gezegd en gezwezen: het lijkt mij niet verantwoord om Markus op zo'n lange trip mee te nemen. Psychisch zit ze nog in de knoop en ze is niet bepaald in balans. Volgens mij denkt ze dat het werkt om te vluchten. Want dat is wat ze doet, ook al noemt ze het zelf qualitytime doorbrengen met haar zoon. Camilla sluit zich af voor alles wat er is gebeurd, zodat ze niet geconfronteerd hoeft te worden met wie of wat dan ook dat haar eraan herinnert, omdat ze er nog niet tegen opgewassen is. Ik weet alleen niet of ze sterk genoeg is om het achter zich te laten. Het zou misschien beter zijn als ze haar tijd en geld zou besteden aan een goede psychiater.'

Louise dacht aan al het geld dat Camilla van haar vader had geleend om zo lang weg te kunnen gaan. Toen voegde ze eraan toe: 'Ze geeft zichzelf de schuld voor alles wat er is gebeurd, en eerlijk gezegd kan ze daardoor niet leven met zichzelf, of verdergaan met haar leven.'

Ze merkte dat haar stem bij die laatste woorden een beetje onvast werd, dus veranderde ze snel van onderwerp. 'Hoe gaat

het met het slachtoffer van de schietpartij in Amager? Gaat hij het redden?’

Michael Stig haalde zijn schouders op. ‘Zo niet, dan zul je het zeker nog voor maandag horen van Willumsen.’

‘Weet jij hoeveel kinderen er op het feestje komen?’ riep Louise naar Jonas. Ze wilde weten of ze aan bijna drie kilo gehakt genoeg had voor de hoeveelheid gehaktballen die ze moest maken. Het was een nieuwe wereld voor haar. Nooit eerder had ze hoeven nadenken over worstenbroodjes, mini pizza’s en ander junkfood, dus had ze geen idee hoeveel ze moest maken voor een klas uit het laatste jaar van de basisschool, aangezien er ook nog andere dingen op het menu stonden.

En het was belachelijk brutaal van haar geweest om tegen Signes moeder te zeggen dat ze gehaktballen zou meenemen, dacht Louise geërgerd. Het was een privéafscheidsfeestje voor een meisje dat naar een andere school ging, geen klassenfeest, en niemand had haar gevraagd om iets mee te nemen.

‘Ongeveer vijftientig, denk ik,’ antwoordde Jonas. Hij had een schorre stem, waardoor hij klonk of hij keelontsteking kreeg. In werkelijkheid leed hij aan een aandoening die, zoals Louise uiteindelijk begrepen had, larynxpapillomatose werd genoemd en waarbij er kleine wratjes op de stembanden ontstonden. Op den duur zouden ze verdwijnen, maar tot die tijd had zijn stem een karakteristieke hese en rauwe klank. ‘Onze klas en waarschijnlijk nog een paar van de muziekschool,’ voegde hij eraan toe.

‘En volwassenen?’ Louise liep naar hem toe en bleef in de deuropening staan van wat ooit haar logeerkamer was geweest, maar nu Jonas’ slaapkamer was. Hij lag op bed te lezen; zijn

donkere haar viel voor zijn ogen. Ze kon zien dat hij zich moeilijk los kon maken van het boek, maar uit beleefdheid ging hij rechtop zitten en richtte zijn aandacht op haar.

‘Alleen haar moeder, denk ik. Wil je dat ik de gehaktkruiden ga kopen?’

Louise voelde een steek en schudde snel haar hoofd. Vriendelijkheid en onzekerheid lagen altijd net onder de oppervlakte, alsof hij een welopgevoede jongen was die op bezoek was. Als hij haar eigen zoon was geweest, zou hij ongetwijfeld op bed zijn blijven liggen met zijn neus in het boek en zich met tegenzin door haar hebben laten storen. Het was hartverscheurend hoe doorzichtig zijn kwetsbaarheid was.

Jonas’ moeder was gestorven aan een erfelijke bloedziekte toen hij vier was, en op de leeftijd van elf jaar had hij ook zijn vader verloren. Hij had geen familie, verre familieleden of andere bekenden meer toen het noodlot toesloeg. Hij kende Louise nog maar kort, maar aangezien hij zelf had aangegeven dat hij bij haar wilde wonen, had ze zorgvuldig over de situatie nagedacht en besloten dat als zij voor hem de veiligste basis was, hij welkom was om bij haar te komen wonen. In elk geval tot hij wat meer afstand kon nemen van zijn traumatische ervaring. Dan zouden ze een meer permanente oplossing moeten zoeken. Maar voorlopig was ze zijn vervangende moeder en zolang ze dat was, zou ze haar best doen om die rol zo goed mogelijk te vervullen.

‘We kunnen maar beter kijken of we die stoelen mee kunnen krijgen,’ zei ze en ze keek op haar horloge.

Jonas sloeg meteen zijn boek dicht en stond op.

Louise had de achterbank van haar oude Saab 9000 naar voren geklapt en samen hadden ze het voor elkaar gekregen om acht klapstoelen achterin te krijgen, plus de twee krukjes die ze op zolder hadden gevonden.